

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

Incitatio ad mundi contemptum, ex consideratione promissorum dei

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

deo liberalissimo immensaque dignitatis benefactori sumus ingrati. Si quis tibi manum aut pedem abscinderet: quantum diligeres eum, quod amputatum tibi restitueret membrum. Si cecus, mutus, surdus, claudusve esses: quantum diligeres qui naturalem defectum curaret. Quomodo ergo deum feruenter non diligis, qui uniuersa bona prefata tibi largitus est, & multo maiora spopondit? Tanta igitur dei munificentia & beneficentia circa te, ad mundi contemptum te incitet: atque ad aggrediendum ea per quae deus potissimum honoratur, inducat. Certum est utique quod quanto quis per naturalia dona magis dispositus est ad virtutes: eo grauius peccat vitiose, mundane, inanisque viuendo. Tu vero in naturalibus optime es dispositus, & ad uniuersas virtutes: idcirco non parum dolendum existimo, quod te ad vitam virtuosam dare retardas.

Incitatio ad mundi contemptum, ex consideratione promissorum dei.

Art. XIII.

Quod in praesenti est momentaneum & leue tribulationis nostrae, supra modum in sublimitate aeternae gloriae pondus operatur in nobis, non contemplantibus nobis ea quae videntur: sed quae non videntur.

2. Cor. 4.

videntur temporalia sunt: quae autem non videntur aeterna sunt. Ex his B. Pauli verbis, mox innotescit quod tribulatio electorum in vita praesenti, quae tuncque diuturna, grauis acerbaque fuerit: tamen futurae retributionis, coelestisque gloriae respectu momentanea fertur & leuis. Incomprehensibilis namque atque perpetua est merces futura. Porro perfectus purissimus

rissimusque dei amator est, qui non mercedis intuitu, non propriae utilitatis affectu, non respectu ad seipsum reflexo deum diligit, veneratur, et colit: sed pure propter ipsam dei incomparabilem bonitatem, charitatem, & dignitatem, agit ad eius honorem cum omni diligentia, omne quod potest. Verum si hanc perfectionem nondum sumus assequuti: si tantam deificae dilectionis sinceritatem necdum inuenimur adepti: saltē aeternae & ineffabilis mercedis nobis diuinitus repromissae intuitu agamus viriliter quicquid deo placitum, quicquid perfectius magisque meritorium esse cognoscimus: contemnendo hunc mundum, & omnem eius decorem, delectationem, pompam, prosperitatem, & vanitatem: aggrediendoque in super uiam perfectionis, obseruantiam consiliorum, vitam religiosam. Denique quum deus aeternus sit liberalissima bonitas, ardentissima charitas, munificentissimus remunerator: ergo rationalis creatura quo plura pro deo relinquit, seipsam purius abnegat, se ad dona dei magis disponit, se ipsam deo perfectius integrius ac plenius offert: eo deus gloriosus et pius seipsum illi copiosius rependit, gratiosius infundit, familiarius ingerit, sublimiusque glorificat, multiplicando in ea dona gratiae in praesenti, & dona gloriae in futuro. Hinc siquidem scrip. testatē diuina, Si direxerit homo ad deum cor *Iob. 34* suum: spiritum illius & flatum ad se trahet. Hinc deus misericors, sanctus, & verax contemptoribus huius mundi non solum spondit beatificam atque praecipuam glorificationem in patria: sed copiosam quoque & liberalissimam remunerationem in via praesentisque vita. Vnde saluator in euang. *Mat. xix.* Omnis, inquit, qui reliquerit patrem, vel matrem

DIONYSII CARTH.

matrem, aut fratres, aut agrum, propter nomen
meum: centuplum accipiet, & vitam æternam
possidebit. Quid est centuplum accipiet? hoc est
pro bonis exterioribus, carnalibus, tēporalibus,
quæ reliquit, spiritualia bona, gratiæ dona, sancti
spiritus munera, temporalibus rebus plus cen-
tuplo præstantiora recipiet in hac vita: post quã
æternam possessurus est vitã, & gloriam consu-
matam. Si ergo mi frater adamate, spiritaliter
atq; veraciter cupis ditari, sublimari, ac nobili-
tari: contemne pro dei amore transitoria & ca-
duca: & quicquid mundani homines, spiritũ hu-
ius mundi, non spiritum Christi habentes, & ob
id ad ipsum non pertinent, magnum aut appe-
tibile opinantur: tu aspernare vt lutum vilissi-
mum, imo vt dæmonum laqueum. Si hoc egeris,
spiritus sancti templum eris: tota superbene-
dicta trinitas animam tuam cum omnibus suis
diuitijs inhabitabit. Hoc enim filius dei promisit

Iohan. 9. dicendo, Si quis diligit me, sermones meos serua-
bit, & pater meus diliget eum: & ad eum veni-
mus, & mansionem apud eum faciemus. Felix
anima in qua pater, & filius, & spiritus sanctus
morantur. Adhuc audi quid Christus cōtemp-
tibus mundi promisit, Vos, inquit, qui reliquitis

Mat. 19
Lu. 22 omnia, & sequuti estis me: quum sederit fili-
us hominis in sede maiest. suæ, sedebitis & vo-
super sedes duodecim, iudicantes duodecim tri-
bus Israel. Hoc est quod Paulus disserit, Nescitis

i. Cor. 6. inquit, quia sancti de hoc mundo iudicabunt.
Ecce quam ineffabilis dignitas. Ecce quomodo
honorantur a deo, qui pro eius honore omnia
serunt. Idcirco ait Grego. Quisquis diuini amo-
ris stimulo excitatus, hæc possessa reliquerit: il-
lic p

Gregori.

sic proculdubio culmen iudiciariæ potestatis ob-
 tinebit: vt simul iudex cum iudice veniat, qui cõ-
 sideratione iudicij sese spontanea paupertate ca-
 stigmat. Noli ergo pro his breuissimo tempore pos-
 sidendis, tanta bona deifica æternaliter perman-
 sura amittere. Ecce Christus loquitur, Ego sto ad *Apoc. 3.*
 ostium, & pulso. Si igitur ianua cordis tui ape-
 rueris ei, acquiescendo eius cõsilijs: intrabit in te,
 mentem tuam ingrediens, cõnabitq; tecum, &
 tu cum eo: ita qd diuinis cõsolationibus te fo-
 uebit, spiritualibus delitijs adimplebit, & gusta-
 bis quam dulcis est deus, quam magna est mul-
 titudo dulcedinis eius. Quod seculi amatores gu-
 stare nequiunt. Quippe qui nec spiritũsanctum
 recipere digni sunt. Prout ait saluator apostolis,
 Ego rogabo patrem, & alium paraclctum (scilicet *Iohan. 9.*
 spiritum sanctum) dabit vobis, quem mun-
 dus non potest accipere. Hinc dicit Bernard. Præ- *Bernard.*
 occupatum secularibus desiderijs delectatio san-
 cta declinat: nec misceri poterũt vana veris, eter-
 na caducis, spiritualia tẽporalibus, summa imis:
 vt pariter sapias quæ sursum sunt, & quæ sunt su-
 per terram. Et Augusti. Si habet animus in quo *Augustin.*
 oblectẽtẽ extrinsecus, sine spiritualibus delitijs ma-
 net intrinsecus. Hoc est reuera quod a deo insigni
 verbo gloriosus ait Hieronymus: Si carni, inquit *Hierony.*
 ens, quod libet abscindimus, mox i spiritu quod
 delectat inuenimus. Si exterior euagatio claudi-
 tur, interior ad deum accessus aperitur. Nã quo
 anima minus extra se spargitur: eo per spiritale
 profectum amplius ad superna erigitur. Vt ita-
 que spiritualium supernaturaliumque bonorum
 dignissimam illam nobilitatem valeas spiritu-
 sancto irradiante salubriter contemplari, tempo-
 ralia &

DIONYSII CART.

ralia & terrena hæc parumpende, calca, relinque.
Quia, vt Beda fatetur, qui presentibus & caducis delectantur: diuina atq; coelestia nequeunt contemplari. Qui vero ea tanquam vmbra & puluerem duxerit: velocius ad spiritualia poterit eleuari. Et nunc o dilecte, quoniam diuitias, honorem, & gloriam diligis: non tibi dicere audeo vt diuitias, honorem, gloriamque nulla tenus optes: sed ne fallaces diuitias, munda num honorem, gloriamq; humanam desideres: sed spirituales virtutum diuitias cupias: diuinum honorem, & gloriam quoque coelestem toto cordis affectu requiras. Et vere ditissimus eris præ omnibus mundi

Hierony. dum amantibus. Ideo dicit Hieronymus, Solæ veræ diuitiæ sunt, quæ nos virtutibus diuites reddunt. Si ergo diues esse cupis: veras virtutum diuitias ama, si culmen honoris quæris: ad coelestis regnum festina. Si gloriam dignitatis desideras: in supernâ angelorum curiam ascribi labora.

Gregori. Hoc est sane quod dicit Gregorius, Contemne diuitias, & locuples eris. contemne honores, & eris gloriosus: despice temporalem quietem, & habebis æternam. Facile contemnit omnia propter deum: qui ad sui ipsius peruenit contemprum. Qui hæc fecerit: dicere poterit cum diuino Apostolo,

Phiip. 3

Omnia detrimentum
feci, vt Christum
lucrifaciam.

Prouocatio ad mundi contemptum,
ex eo qd ipsemet Christus verus homo & deus perfectus, in propria persona hoc ipsum consuluit.

Gen